Se peäle andis se wiimne tigge maia-issand käsko, et sullasel piddi parrem kässi mahharaiutud sama. Kui se hirmus tõ olli tehtud, siis se wanna tigge loom ütles: Ehk sest saab sinnule kül? kas nüüd wahhest lähhäd ütlema, et emma on lehm? — Nore mehhe jures ei olnud mitte sedda keige wähhemat wallo märki nähha egga pallumisse heält kuulda; waid ütles julgeste: Ei emma ei olle mitte lehma. Siis teine kässi sai temmale mahha raiutud; ja selsammal mõrtsukal wisil sai ka korra pärrast mollema jalgega tehtud. Agga segipärrast olli igga hirmsa korra wahhel se üks ja sesamma sanna sullase suust kuulda: Ei emma ep olle mitte lehma. Kui nüüd nore mehhe kehha ei olnud muud, kui ühhe pu-känno sarnane, kel agga inni-

messe heäl weel sees, siis käskis teine omma metsalisse tiggedusse sees, tedda jõkke wiskada. Agga sus, kui pissut aega pärrast laened sedda willetsat loma weel üllespiddi aiasid, nenda et Pea wäljas olli, hüdis temma wimaks: Emma ei olle mitte lehma! — Nende sannadega waius temma pohjani, ja ei tousnud mitte ennam.

Olli seäl üllemal kuulda, et se hirmus luggeminne ei olleks muido mitte maksnud, sun luggejatte silmade ette panna, kui ei saaks paar taevalist maenitsust senna kasa anda. Ja se on essiteks, et peame suurt Jummalat siddamelikkult tännama se eest, et on selgest hallastusest meie kallist ristiusko ning Issanda armoõppetust meile taewast murretsenud, mis läbbi nisuggused üsna metsalised

Eesti-ma rahwa Kalender 1850, lk. 31